

Συλλογή της Νομολογίας

**Υπόθεση T-284/15
(δημοσίευση αποσπασμάτων)**

**AlzChem AG
κατά
Ευρωπαϊκής Επιτροπής**

«Κρατικές ενισχύσεις – Χημική βιομηχανία – Απόφαση για τη συνέχιση της λειτουργίας επιχείρησης κατά τη διάρκεια της πτωχευτικής διαδικασίας – Απόφαση που διαπιστώνει τη μη ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως – Προσφυγή ακυρώσεως – Ζήτημα κατά πόσον η πράξη αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα – Παραδεκτό – Έννοια της κρατικής ενισχύσεως – Πλεονέκτημα – Κριτήριο του ιδιώτη πιστωτή – Καταλογισμός στο κράτος – Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Περίληψη – Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (έκτο τμήμα)
της 13ης Δεκεμβρίου 2018

1. *Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη – Έννοια – Παροχή πλεονεκτημάτων που μπορεί να καταλογισθεί στο κράτος – Συμμετοχή εθνικού δικαστηρίου στη λήψη του μέτρου – Εμπίπτει*

(Άρθρο 107 § 1, ΣΛΕΕ)

2. *Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη – Έννοια – Εκτίμηση βάσει του κριτηρίου του ιδιώτη πιστωτή – Εξέταση της ατομικής καταστάσεως καθενός εκ των εμπλεκόμενων δημόσιων πιστωτών*

(Άρθρο 107 § 1, ΣΛΕΕ)

1. Δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο να θεωρηθεί ένα μέτρο ως απόφαση καταλογιστέα στο κράτος, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, κατόπιν αποφάσεως εθνικού δικαστηρίου.

Συναφώς, στην Επιτροπή εναπόκειται, όταν διαπιστώνει τη μη ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως όσον αφορά τη συνέχιση της λειτουργίας μιας υπό πτώχευση επιχείρησης αναφερόμενη στο γεγονός ότι η συνέχιση αυτή βασίζεται σε απόφαση που έλαβαν ιδιώτες πιστωτές, και τούτο παρά την ύπαρξη εθνικού δικαστηρίου εντός της αρμόδιας επιτροπής που κλήθηκε να αποφασίσει σχετικά με τη συνέχιση ή μη της λειτουργίας της συγκεκριμένης οντότητας, να εκθέσει, με την απόφαση, τους λόγους που την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι η απόφαση για τη συνέχιση της λειτουργίας δεν ήταν καταλογιστέα στο εν λόγω εθνικό δικαστήριο.

(βλ. σκέψεις 104, 107, 108)

2. Στο πλαίσιο της εφαρμογής του κριτηρίου του ιδιώτη πιστωτή, εναπόκειται στην Επιτροπή να προβεί στην εξέταση της ατομικής καταστάσεως των δημόσιων πιστωτών, ιδίως αναλόγως της ιδιότητάς τους ως εγχειρόγραφων ή προνομιούχων πιστωτών, προκειμένου να καθοριστεί, κατ' ουσίαν, εάν η επιλογή τους έβαινε πέραν αυτού που δικαιολογείται από τις εμπορικές απαιτήσεις ή αν

μπορούσε να εξηγηθεί από τη βούληση να χορηγηθεί πλεονέκτημα στη συγκεκριμένη επιχείρηση. Ως εκ τούτου, οι δημόσιοι πιστωτές δεν έπρεπε να θεωρηθούν ως ενιαία οντότητα, αλλά ότι έπρεπε να λάβει υπόψη τις συγκεκριμένες ιδιότητές τους.

Συναφώς, αν το κράτος θεωρηθεί ως ενιαίος πιστωτής, τούτο θα μπορούσε να οδηγήσει στο να γίνει δεκτό ότι ορισμένοι δημόσιοι πιστωτές πρέπει να λάβουν απόφαση αντίθετη προς τα συμφέροντά τους και να μην υιοθετήσουν συμπεριφορά παρόμοια με εκείνη ιδιώτη πιστωτή ευρισκόμενου στην ίδια κατάσταση.

(βλ. σκέψεις 188, 196)